

[Ingerlise Koefoed]

temmelig vigende, at der kommer meget, som man er sikker på at man kan sælge, og meget, som ikke er særlig kontroversielt, meget, som ikke er særlig mærkeligt. Der kommer mindre og mindre af det, som i høj grad har brug for en eller anden form for opbakning.

Jeg er meget glad for, at ministeren er opmærksom på problemet, og også for, at ministeren vil nedsætte et udvalg under udvalget om børn og kultur. Jeg vil godt have at vide her eller i kulturudvalget, hvordan det udvalg skal sammensættes.

Det er klart, at vi vil følge udviklingen på området tæt. Vi synes nok, at 500.000 kr. er et beskedent beløb. Vel er det kun for ét år, og så er det godt nok, men jeg har forstået, at næste år skal de 500.000 kr. gå til nogle andre litteraturområder. Jeg vil da ikke sige, at de andre litteraturområder ingenting skal have, men jeg vil meget gerne have lov til at vende tilbage på en eller anden måde, når året er gået.

Jeg mener, at der her er vist opmærksomhed, også af de partier, der i øvrigt ikke bryder sig om forslaget, for en særlig indsats for bøger for læseretarderede og udviklingsretarderede børn og unge. Det synes jeg man skal gøre meget ud af, for der er et meget stort behov herfor. Der findes en hel del bøger for læseretarderede børn, men det kniber meget, når man når op i ungdomsalderen, og det kniber kolossalt for børn med andre handicap eller multihandicappede børn og unge at finde noget, de kan have glæde af at læse. De skal have muligheden, fordi de gerne vil have den, og i bøger, som man jo kan vende tilbage til, ligger der en masse ting, som de sandsynligvis får svært ved at få igennem andre medier. Der ligger, som man ved, noget med fantasien, noget med sproget, noget med at lære at se på billeder, noget at identificere sig med, og det har de multihandicappede børn og unge mindst lige så stort behov for som andre. Det vender vi altså tilbage til.

Jeg vil bare svare på et enkelt spørgsmål fra hr. Qvist Jørgensen – det var vist ikke et spørgsmål, men en konstatering af, at spørgsmålet om tidsskriftsstøtteordningen er faldet ud. Ja, det er det, fordi vi fra SFs side syntes, at det i ungdomsåret var vigtigt, at vi koncentrerede os om én side af den litterære kultur, og vi valgte naturligvis børne- og ungdomslitteraturen. Men jeg vil ikke sige, at vi ikke på et eller andet tidspunkt vil vende

tilbage med vores forslag om en tidsskriftsstøtte, når vi har set den redegørelse fra Danmarks Biblioteksforening, som mig bekendt ikke er kommet endnu. Vi kan jo spørge, når vi kommer på Danmarks Biblioteksforenings årsmøde, hvordan det går med den.

Som sagt drejer det sig ikke fra vor side om absolut at producere mange flere børnebøger end nu, men om gennem en ligestilling ved hjælp af et kunstfondudvalg at prøve at sikre, at der også kommer kvalitetslitteratur, og at de forfattere, som havde noget særligt på hjerte, men måske var nødt til at have et arbejde ved siden af det at skrive, ligesom andre forfattere, ligesom billedkunstnere og andre kunne få nogle stipendier, nogle legater, som kunne give dem arbejdsro i nogen tid. Det synes jeg stadig væk er meget vigtigt, og det håber jeg at det andet udvalg tager op, ellers skal jeg nok love, at vi kommer tilbage til det.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er ikke for at fortsætte diskussionen om, hvordan man bruger pengene ude i amterne, meget længe, men jeg føler dog, at det er nødvendigt lige at understrege, at kulturudgifterne også ude i amter og kommuner set i forhold til det samlede budget er meget små. Det drejer sig ligesom for statens vedkommende om 1 eller 1½ pct. Når man peger på bloktilskuddene, vil jeg gøre opmærksom på, at de samlede bloktilskud giver en overordentlig god likviditet i samtlige kommuner undtagen Københavns kommune.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Om det sidste vil jeg sige, at den overordentlig gode likviditet ikke hjælper så meget på bibliotekssituationen ude i kommunerne, når der samtidig er lagt loft over de udgifter, de må have, og de skatter, de må udskrive. Den duer ikke rigtig. Desuden tager staten pengene, lige så snart der er nogle tilovers.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Så bliver jeg nødt til at gentage, at de udgifter, det danske samfund har til kulturelle